

Sygn. akt II W 715/15

WYROK ZA OCZNEGO

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Zakopanem Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Torbińska

Protokolant: Barbara Danielewicz-Jamróż

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 lipca 2015 r. w Z.,

sprawy z oskarżenia Komendy Powiatowej Policji w Z.,

przeciwko D. P., synowi W. i M. zd. M., urodz. (...) w P.,

obwinionemu o to, że:

- w dniu 23 grudnia 2014 r., około godziny 8.30, w miejscowości B., kierując pojazdem marki A., o numerze rejestracyjnym (...), wykonał manewr wyprzedzania innego pojazdu na skrzyżowaniu drogi K-47 z ulicą Z. oraz na oznakowanym przejściu dla pieszych,

tj. o wykroczenie z art. z art. 97 kw w zw. z art 24 ust 7 pkt 3 i art. 26 ust. 3 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

I obwinionego D. P. uznaje za winnego tego, że w dniu 23 grudnia

2014 r., około godziny 8.30, w miejscowości B., kierując pojazdem marki A., o numerze rejestracyjnym (...), wykonał manewr wyprzedzania innych pojazdów, nie stosując się do znaku poziomego P-4 „linia podwójna ciągła”, co stanowi wykroczenie z art. 92 § 1 kw i za to na mocy powołanego przepisu **wymierza** mu karę grzywny w kwocie 500 (pięciuset) złotych,

II na zasadzie art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego D. P. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania, w tym na podstawie art. 118 § 1, § 3 i § 4 kpw w zw. z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118, poz. 1269) **obciąża** obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w wysokości 100 (stu) złotych, a na podstawie art. 1, art. 3 ust. 1, art. 16 ust. 1, art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) **wymierza** obwinionemu opłatę w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych.-

Sygn. akt II W 715/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy :

W dniu 23 grudnia 2014 r., w godzinach rannych - pomiędzy godz. 8.00, a 9.00 W. J. jechał pojazdem służbowym marki F. (...), o nr rej. (...) z N. do Z.. K. aut za nim samochodem służbowym F. (...), poruszali się - prowadzący pojazd B. K. i zajmujący miejsce pasażera obok kierowcy E. K.. Samochody jechały w kolumnie, z prędkością w granicach 40-60 km/h. W B., gdy minęli budynek urzędu gminy, z jadących jeden za drugim pojazdów wyjechał obwiniony D. P., kierujący należącym do niego samochodem marki A. (...) i jadąc lewym pasem zaczął wyprzedzać kolejne znajdujące się

przed nim pojazdy. Z przeciwnego kierunku ruchu akurat nikt nie nadjeżdżał - najprawdopodobniej na znajdującym się nieopodal moście w B., na którym ruch jest kierowany, jadący z przeciwnego kierunku mieli czerwone światło, co chwilowo wstrzymywało ruch z przeciwnego kierunku jazdy. Od Urzędu Gminy w B. do świateł na moście ciągnie się wyrysowany na jezdni znak poziomy P-4 „podwójna linia ciągła”, przerywany jedynie na wysokości wjazdów do poszczególnych posesji. Podejmując manewr wyprzedzania obwiniony D. P. naruszył nieprzekraczalną podwójną linię ciągłą. Widząc pojazd wyprzedzający lewym pasem kolumnę jadących jeden za drugim samochodów W. J. uznając, że stanowi on zagrożenie dla innych - obawiając się, że przy wyjeździe kogoś z posesji może dojść do kolizji - postanowił ograniczyć jazdę samochodu lewym pasem - przekroczył oś jezdni i częściowo zajął lewy pas ruchu. Obwiniony zmuszony poprzez to do ograniczenia prędkości, nie mogąc kontynuować jazdy lewym pasem wjechał w miejsce udostępnione mu przez W. J., dalej jadąc już za nim swoim prawym pasem. Trąbił, usiłował jeszcze na późniejszym odcinku drogi wyprzedzić poprzedzający go samochód W. J., niemniej nie miał takiej możliwości - z przeciwnego kierunku ruchu ciągle nadjeżdżały inne pojazdy. W P. D. P. skręcił w kierunku B.. W następstwie wykonanego przez niego na policję telefonu doszło do zatrzymania W. J. w Z.. W miejscu poprzedzającym podjęty przez obwinionego manewr wyprzedzania, na wysokości Urzędu Gminy w B. znajduje się skrzyżowanie drogi K-47 z ulicą (...). Również na tej wysokości usytuowane jest przejście dla pieszych. Żadne ze skrzyżowań na drodze prowadzącej z N. do Z. nie jest skrzyżowaniem o ruchu okrężnym, ani kierowanym.

(dowód: notatka urzędowa Komendy Powiatowej Policji w Z. z dnia 23 grudnia 2014r. - k. 3, zeznania świadków W. J. - k. 16-17, B. K. - k.17-18 oraz E. K. - k. 18.)

Obwiniony D. P. słuchany w trakcie czynności wyjaśniających, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jak wskazał nie wykonywał manewru wyprzedzania samochodu marki F. (...), a jedynie podjął taką próbą zgodnie z obowiązującymi przepisami ruchu drogowego.

Obwiniony D. P. zamieszkuje pod adresem N., (...). Pozostaje zatrudniony w firmie (...) - nie wskazał w jakim charakterze, ani za jakim wynagrodzeniem. Posiada na utrzymaniu małoletniego syna. W ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego za wykroczenia drogowe ujawniony jest jako sprawca wykroczeń popełnionych w dniu 18 października 2014 r. - przekroczenia prędkości w przedziale od 21 km/h do 30 km/h oraz w dniu 15 grudnia 2014 r. - naruszenia obowiązku używania pasów bezpieczeństwa.

(dowód: oświadczenie obwinionego D. P. złożone do protokołu Komendy Powiatowej Policji w N. przesłuchania osoby, co do której istnienie uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie z dnia 3 lutego 2015 r. - k. 11 oraz Informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego dot. obwinionego D. P. z dnia 16 stycznia 2015 r. - k. 13)

Obwiniony D. P. prawidłowo wezwany na termin rozprawy, nie stawiał się nie usprawiedliwiając swej nieobecności. Dopiero po dacie rozprawy i doręczenia wyroku zaocznego przedłożył do akt - nota bene wbrew przesłanemu mu pouczeniu, zamiast wymaganego zaświadczenia od lekarza sądowego zaświadczenie Gabinetu (...) lek. A. C. w L. z dnia 24 lipca 2015 r., z jakiego wynika, że jest leczony z powodu urazu palca i w związku z tym korzysta ze zwolnienia z pracy do dnia 31 lipca 2015 r.

Sąd zważył, co następuje :

Obwiniony D. P. stanął pod zarzutem wykonania w dniu 23 grudnia 2014r., około godz. 8.30, w miejscowości B., manewru wyprzedzania prowadzonym pojazdem marki A., o nr. rej. (...) innego pojazdu na skrzyżowaniu drogi K-47, z ul. (...) oraz oznakowanym przejściu dla pieszych, co stanowi wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 24 ust. 7 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym oraz art. 97 kw w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

W przedmiotowej sprawie stan faktyczny ustalono na podstawie zbieżnych zeznań świadków - B. K. i E. K., logicznie powiązanych z twierdzeniami W. J.. Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, że opisany przez świadków sposób poruszania się D. P., kierującego należącym do niego pojazdem marki A. i wykonywany przez niego manewr

wyprzedzania - przełożył się na naruszenie poziomego znaku drogowego - nieprzekraczalnej podwójnej linii ciągłej, co w przypadku wyprzedzania poprzedzającej obwinionego kolumny, poruszających się jeden za drugim pojazdów, ocenić należy szczególnie nagannie. Brak jest natomiast możliwości wykazania obwinionemu wykonywania manewru wyprzedzania z naruszeniem zakazu wyprzedzania na skrzyżowaniu i przejściu dla pieszych. Zeznania złożone przez wszystkich świadków uznano za wiarygodne. Odnotować trzeba, że świadkowie B. K. i E. K. pracując w tej samej firmie co W. J. obecnie nie pozostają w żadnej zależności służbowej od wymienionego, a w dacie zdarzenia gdy zależność ta jeszcze istniała złożyli takiej samej treści zeznania wykluczające postawienie obwinionemu zarzutu naruszenia zakazu wyprzedzania na skrzyżowaniu i przejściu dla pieszych. Świadek W. J., przeciwko któremu również prowadzona jest w odniesieniu do tego samego zdarzenia sprawa z zarzutem z art. 97 kw w zw. z art. 22 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, nie usiłował „na siłę” przypisać obwinionemu D. P. zachowań objętych stawianym zarzutem. Nie będąc w stanie odtworzyć czy pojazd kierowany przez obwinionego wykonywał manewr wyprzedzania na skrzyżowaniu i przejściu dla pieszych wskazał, iż wszystko przebiegało dynamicznie i co do tego nie ma pewności, gdyż trudno mu jest wszystko sobie dokładnie przypomnieć. Wydawało mu się jedynie, że na odcinku drogi na jakim znajduje się skrzyżowanie obok Urzędu Gminy w B., kierowca A. wyprzedzając jechał już lewym pasem, a on po minięciu tego skrzyżowania go blokował - pewności jednak nie ma. Z kolej z zeznań świadków B. K. i E. K. już jednoznacznie wnosić należy, że od Urzędu Gminy w B. do świateł na moście w B. biegnie znak poziomy podwójna linia ciągła i z całym przekonaniem obaj mogą stwierdzić, że obwiniony, który na tym odcinku drogi wyprzedzał, naruszył podwójną linię ciągłą. Zarówno świadek B. K. jak i E. K. wskazali, że nie są w stanie potwierdzić iż wyprzedzając obwiniony przejeżdżał przez pasy dla pieszych i na wysokości skrzyżowania. Mogłoby to nastąpić jedynie na wysokości Urzędu Gminy w B., gdzie jest skrzyżowanie, niemniej B. K. nie umiał podać czy A. na tym odcinku wyprzedzało czy cały manewr rozpoczęło nieco później, podobnie jak E. K. nie był w stanie wskazać czy do wyprzedzania doszło na skrzyżowaniu - nie przypominał sobie też żadnych wyrysowanych na jezdni na tym odcinku drogi przejść dla pieszych wiedząc jedynie, że takie przejście znajduje się na wysokości Urzędu Gminy w B.. Dostrzec trzeba, że świadkowie B. K. i E. K. winni być lepiej zorientowani co do przebiegu wydarzeń, poruszali się bowiem za pojazdem kierowanym przez obwinionego D. P., mając go przed sobą z przodu, dodatkowo jadąc F. (...), wyższym od przeciętnego samochodu osobowego. Świadek W. J. pojazd prowadzony przez obwinionego przez cały czas miał za sobą - z tyłu, co nie sprzyja obserwacji i późniejszemu opamiętaniu szczegółów. Brak pewności świadka W. J. co do podjęcia przez obwinionego manewru wyprzedzania na skrzyżowaniu i oznakowanym przejściu dla pieszych, przy twierdzeniach świadków B. K. i E. K. z jakich jednak wnosić należy, że manewr ten został podjęty dopiero po minięciu skrzyżowania i przejścia dla pieszych, przy jednoczesnym wskazaniu, że z całą pewnością doszło do naruszenia przez obwinionego znaku poziomego P – 4 podwójnej linii ciągłej, ciągnącej się od wysokości Urzędu Gminy w B. do mostu ze światłami w B., prowadził do uprzedzenia o możliwości zakwalifikowania czynu zarzuconego obwinionemu D. P. zamiast z art. 97 kw w zw. z art. 24 ust. 7 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym i z art. 97 kw w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym - z art. 92 § 1 kw i ostatecznym przypisaniu wykonania manewru wyprzedzania innym pojazdom, przy nie dostosowaniu się do znaku P-4 „linia podwójna ciągła”, co wyczerpuje znamionami wykroczenia z art. 92 § 1 kw. Wskazać przy tym należy, iż granice procesu zakreśla zdarzenie faktyczne wskazane przez oskarżyciela we wniosku o ukaranie. Sąd nie jest związany ani samym opisem, ani kwalifikacją prawną czynu. Wiąże go jedynie czyn jako zdarzenie faktyczne, co nie dotyczy jego opisu, ani oceny prawnej. Zakaz wyjścia poza granice oskarżenia oznacza jedynie niemożność orzeczenia poza ramami zdarzenia będącego przedmiotem zarzutu. Stąd dokonane zmiany w samym opisie czynu, odnoszone do znamion i kwalifikacji, jakie prowadziły do zakwalifikowania wykroczenia z art. 92 § 1 kw, były możliwe.

Wyjaśnienia obwinionego D. P. złożone w toku czynności wyjaśniających o tyle nie mają znaczenia, że odwołują się do manewru wyprzedzania pojazdu marki F. (...). Wskazać więc należy, że zarzutu nie odnoszono do wyprzedzania akurat tego pojazdu lecz „innego pojazdu” - nie ustalonego wyprzedzanego na wysokości skrzyżowania i przejścia dla pieszych. Obwiniony mimo używania sygnału dźwiękowego faktycznie nie zdołał - co jest oczywistym, wyprzedzić pojazdu marki F., jaki uniemożliwił mu dalsze kontynuowanie wcześniej podjętego manewru wyprzedzania.

Co do wymiaru kary:

Sąd uznając obwinionego D. P. za winnego wykroczenia z art. 92 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 500 zł. Obwiniony w toku czynności wyjaśniających będąc słuchany jako osoba, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie, nie wskazał na wysokość swoich dochodów, podając jedynie iż pozostaje zatrudniony w firmie (...). Tym samym przyjąć należało, iż będąc zatrudnionym posiada stabilną sytuację materialną. Wymieniony pozostaje właścicielem samochodu marki A. (...), co również przekłada się na ocenę jego możliwości finansowych. Zachowanie D. P. zostało ocenione przez świadka E. K. jako cwaniackie. B. K. zwrócił na niego uwagę mówiąc E. K. by patrzył co inny kierowca wyprawia. Później zaczęli się śmiać gdy zobaczyli, że W. J. uniemożliwia mu kontynuowanie jazdy lewym pasem, zmuszając do zaprzestania wyprzedzania kolumny pojazdów. Obaj świadkowie B. K. i E. K. wskazali na wykorzystanie przez obwinionego przerwy jaka powstała w poruszaniu się pojazdów przeciwnym pasem ruchu, związanej z światłami kierującymi ruchem na moście w B.. Wyprzedzając kolumnę pojazdów, przy naruszeniu znaku drogowego P-4 „podwójnej linii ciągłej”, obwiniony podjął manewr praktycznie nie mając szans powrotu na prawy pas jeśli ktoś by go nie wpuścił - pojazdy na tym odcinku jechały bowiem jeden za drugim. D. P. zamieszkując w N. - jest osobą z tutejszego terenu, niewątpliwie zorientowaną co do skutków działania światła na moście w B.. Naganna ocena zachowania obwinionego dokonana przez świadków, w tym W. J. wynikająca z jego reakcji i uniemożliwienia dalszego nieodpowiedzialnego zachowanie na drodze jest oceną jaką należy podzielić. Odnotować należy, że w niezbyt odległym okresie, bowiem w dniu 18 października 2014 r. i 15 grudnia 2014 r. obwiniony również dopuścił się wykroczeń drogowych, co przekłada się na nierespektowanie przez niego obowiązujących zasad ruchu drogowego, stanowiąc okoliczność obciążającą. Tym samym wymierzoną karę grzywnę uznano za adekwatną do możliwości materialnych jaki i okoliczności samego zdarzenia

Orzeczenie o kosztach postępowania znajduje swe uzasadnienie w treści powołanych w wyroku przepisów art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, art. 118 § 1, § 3 i § 4 kpw w zw. z § 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118, poz. 1269) jak również art. 1, art. 3 ust. 1, art. 16 ust. 1, art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.).-